

Kavárnička na pobřeží

~ Jenny Colganová

~ Kavárnička ~
~ na pobřeží ~

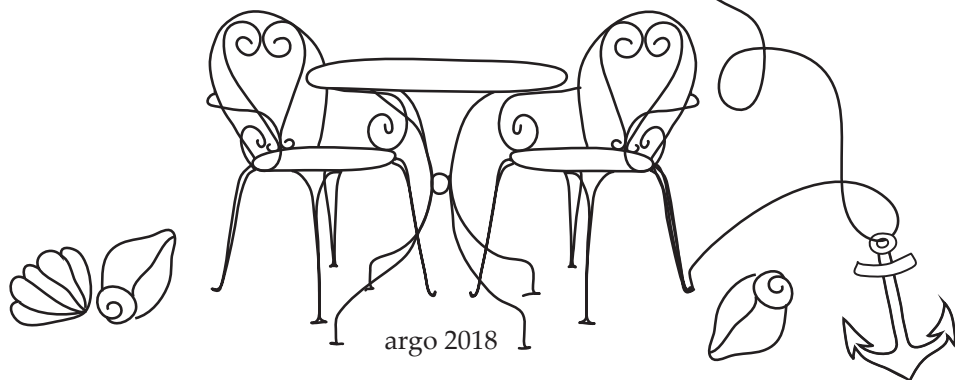
~ Jenny Colganová ~

Kavárnička
na pobřeží

~ Jenny Colganová

Přeložila Dana Vlčková

The Summer Seaside Kitchen

Czech edition © Argo, 2018

Copyright © 2017 Jenny Colgan

All rights reserved.

Translation © Dana Vlčková, 2018

Cover illustration © Gabriela Ryšková, 2017

ISBN 978-80-257-2680-8 (váz.)

ISBN 978-80-257-2748-5 (e-kniha)

Zdravotním sestřičkám. Protože jste úžasné.

Úvodní slovo od Jenny

Zdravím vás! Jestli je tohle první knížka, kterou ode mě držíte v ruce, tak vás vítám! A vážně doufám, že se vám bude líbit. Jestli jste nějakou moji knížku už četla, ze srdce vám děkuji – opravdu vás ráda znovu vidím. A mimochodem, vypadáte skvěle. Změnila jste účes? Ohromně vám to sluší.

Vítám vás v *Kavárničce na pobřeží!* Je to takový častý paradox: jezdíváme na dovolenou na nejrůznější místa, ale procestovat vlastní zemi se většinou nesnažíme. (Úplně před sebou vidím svého drahého přítele Wesleyho, jak znechuceně prská a kroutí očima. Ačkoli jsme přátelé dvacet let, ještě jsem ho u něj v Belfastu ani jednou nenavštívila...) Ale raději zpět k našemu tématu: když jsem se vloni po několika desítkách let, která jsem strávila v cizině, přestěhovala zpátky do Skotska, rozhodla jsem se dluh vůči vlastní domovině splatit.

Jsem sice rodilá Skotka, tedy přesněji *lallander* (což znamená, že *pocházím z jižního Skotska*), ale nikdy předtím jsem na Skotské vysočině ani na Orknejích a Shetlandech mnoho času nestrávila. Teď jsem však doslova chytila příležitost za pačesy a všechny místní kraje navštívila a náležitě prozkoumala. A musím říct, že jsem si hlavně ostrovy okamžitě zamilovala.

Rozlehlé bílé písčné pláže, prastaré podivné památky, rovné pláně bez stromů (stromy tu kvůli silnému větru často nemohou růst) i ty nekonečné letní noci, kdy se v podstatě nikdy nesetmí... Lewis, Harris, Bute, Orkneje a obzvláště Shetlandy, opravdu jedno z nejzvláštějších a nejkrásnějších míst ve Spojeném království, pokud mohu soudit. Všechna tato místa oplývají neodolatelným a originálním půvabem.

Chtěla jsem zasadit děj knihy do toho nejsevernějšího cípu země, ale protože není nic horšího než vybrat si pro knihu skutečné místo a pak ho špatně popsat a naštvat spoustu lidí – věřte mi, že s tím mám už hodně špatných zkušeností ☺ –, raději jsem si vymyslela ostrov vlastní, jakýsi amalgám z místních ostrůvků.

Takže Mure je naprosto fiktivním místem, ale doufám, že se mi podařilo zprostředkovat vám tu zvláštní esenci těchto úžasných ostrovů na dalekém severu a alespoň náznakem pocity, jaké byste při jejich návštěvě mohli nejspíš zažít. Pro místní obyvatele se zvonivým hlasem ostrovy představují prostě „obyčejný“ domov, pro mě to však jsou jedna z nejosobitějších, nejkrásnějších a nejúžasnějších míst na světě.

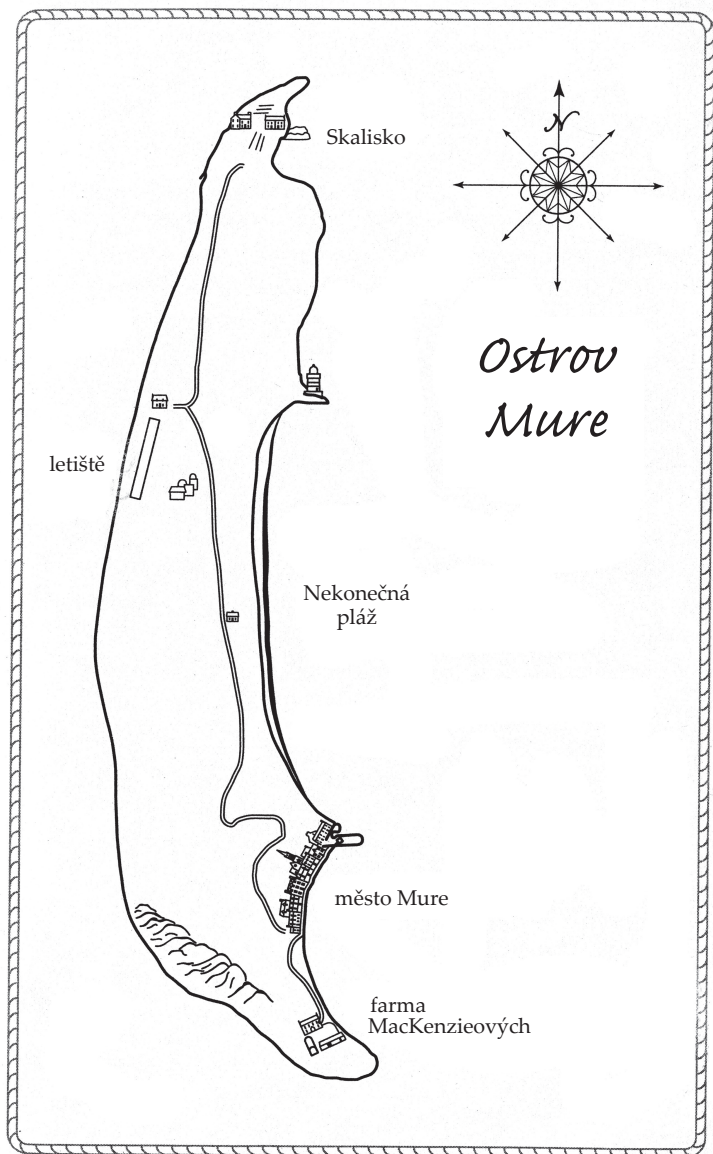
V závěru knihy najdete jako obvykle i tradiční recepty, na skotské lívance, páje či slané pečivo, které ráda pečů. Doufám, že je i vy vyzkoušíte. Potěší mě, když mi dáte vědět, jak to jde, třeba na Twitter na @jennycolgan nebo na Facebook! (Teoreticky jsem i na Instagramu, ale ještě jsem se s ním úplně nesžila...)

Doufám, že se vám *Kavárnička na pobřeží* bude líbit. Je pro mě – po dlouhé době – opravdu osobní knížkou. Konečně jsem se v minulém roce vrátila domů, do krajů, kde jsem se narodila. Stejně jako Flora. A zjistila jsem, že to tam na mě celou dobu čekalo.

S láskou

Jenny

xxx

*hiraeth (podstatné jméno): stesk po domově,
do kterého se nemůžete vrátit a který možná
nikdy neexistoval; nostalgie, touha či žal
po ztracených místech z vaší minulosti*

Kapitola první

Jestli jste někdy letěli do Londýna... Původně jsem začala jinak: „Jestli létáte do Londýna, potom víte, co mám na mysli“, ale přišlo mi, že to může vyznít trošku nafoukaně, jako kdybych chtěla říct: Hola hej, tady mě máte – lítám takhle každou chvíli. Jenže ve skutečnosti si vždycky koupím tu nejlevnější letenku, což znamená, že musím vstát v půl páté ráno, takže celou noc nespím, abych nezaspala budík, a nakonec mě cesta na letiště v tuhle nekřesťanskou hodinu a předražené kafe, které do sebe naleju v letištní hale, stojí víc, než kdybych si rovnou koupila letenku v normálním čase... No, co naděláš.

Takže...

Jestli jste *někdy* letěli do Londýna, pak nejspíš také víte, že letadla musí často kroužit nad městem a čekat na vhodnou chvíli k přistání. Mně to ale obvykle nevadí – ráda se dívám na obrovské město pod námi, na to mraveniště plné lidí. Vzrušuje mě představa, že každý z nich má své sny, naděje i zklamání. Ulice za ulicí, život za životem... miliony lidských duší a jejich snů. Nikdy mě to neomrzí, přijde mi to ohromující.

A kdybyste seděli v letadle nad Londýnem v tomhle časném jarním ránu, viděli byste, jak se město roztahuje do nekonečna. Na západě je lemované zelení, takže získáte dojem, že se dá celé město projít parky. Na přeplněném zakouřeném východě, kde jsou ulice čím dál tím těsnější, se v ranním slunci nad řekou stříbřitě leskne obrovité kolo, lodě pomalu plují sem a tam po někdy kalné, jindy průzračné hladině a skleněné mrakodrapy tu jakoby vyskákaly jeden po druhém, aniž by si to někdo přál, protože Londýn se vám mění přímo před očima. Vtom se pod vámi vynoří Dóm tisíciletí, letadlo ještě víc klesne a spatříte Canary

Wharf, kdysi nejvyšší anglický mrakodrap se železniční stanicí, která je přímo součástí budovy. Něco takového musela být kolem roku 1988 senzace.

Ale představme si, že se let protáhne; v mapách Googlu si můžete nejen vyhledat zoomem svůj dům, ale projít se i prstem po okolí (to však dělám možná jenom já).

Jak se však dostanete níž, už to není tak klidný pohled, jako kdybyste sledovali město podobně jako bůh na nebesích, a začnete si všimat, jak je přelidněné a všechno vypadá špinavě. Jak se lidi mezi sebou strkají – i teď jsou jich plné ulice, a to je jen krátce po sedmé. Vyčerpaní metaři, kteří právě skončili svoji ranní šichtu, se táhnou domů v opačném směru než mladí lidé v oblecích a kostýmcích a v elegantních botách. Upracované kancelářské krysy, ajťáci, opraváři mobilních telefonů a řidiči Uberu. A také čističi oken a prodavači *Big Issue*, britského *Nového prostoru*, nebo masy mužů ve svítivých vestách, kteří důležitě přemísťují dopravní kužely sem a tam. Ale to už jsme téměř nad zemí, mistrně usedáme na příjezdovou dráhu, míříme si to nad světla docklandské dráhy a pozorujeme cestující, již se snaží prorazit hradbu ranních davů, kterým se zkrátka nevyhnete. Je třeba použít lokty, jinak se nedostanete dovnitř, a to ani na stání. Naivní představu, že byste mohli najít místo k sezení, opusťte raději dřív, třeba už na Gallions Reach. Ale mohlo by se vám v nacpaném vagonu podařit získat místečko k stání v rohu, kde byste aspoň nemuseli čichat něčí podpaží, všudypřítomný odér z ranní kávy a smrdutého dechu cestujících s kocovinou či zánětem dutiny ústní. Budete pak ušetřeni pocitu, že všichni byli nuceni vstát z postele moc brzy. I vodnaté slunce na obzoru ještě není fit, ale pomalu nabývá na síle, protože celá londýnská mašinerie už je připravená a hladově čeká. Je nenasytá a hrozí, že vás spolkně, vymačká jako citron a pošle zase zpátky, abyste si to celé zopakovali.

A právě tady máme i Floru MacKenzieovou. Odhodlaně čeká na příměstský vlak, aby ji zavezl do toho absurdního špagetového propletence stanice Bank. Podívejte – zrovna nastupuje. Má zvláštní barvu vlasů. Jsou velmi, opravdu velmi světlé. Není zrovna blondatá, ani ne přímo zrzavá, spíš jahodová blondýna, ale jakoby vyšisovaná. Její vlasy nemají skoro žádnou barvu. A navíc je Flora trochu moc vysoká a pleť má bílou jako mléko a oči světlounce modré, až je někdy prakticky nemožné říct, jakou mají přesně barvu. Tak tady ji máme: kabelku a kufřík si tiskne k tělu, má na sobě pláštěnku, která jí pak během dne připadá buď moc tenká, nebo zase příliš teplá.

V tuhle denní dobu, dosud časně ráno, nepřemýšlí Flora MacKenzieová o tom, jestli je šťastná, nebo smutná, i když to zrovna po chvíli začne být velmi, ale opravdu velmi důležité.

Kdybyste ji zastavili a zeptali se jí, jak se cítí, pravděpodobně by vám řekla, že „unaveně“. A takhle se lidé v Londýně cítí pořád. Jsou vyčerpaní nebo naštvaní či úplně šílení. Nikdo vlastně neví proč, je to jakýsi nepsaný zákon, podle kterého je třeba chodit rychle a stát ve frontě před drahými restauracemi a nikdy nenavštívit Muzeum Madame Tussaud.

Uvažuje o tom, jestli se jí podaří najít nějaké místočko, aby si mohla číst. A také jestli se jí guma v pase moc nezařezává. Jen nerada si přiznávala, že pokud se jí to zdá, určitě tomu tak i je. A taky myslí na to, jestli nebude horko, a v případě, že horko bude, bude chtít jít naboso, což je problematické hned z několika důvodů. Jedním z nich je skutečnost, že Flora má pleť bělejší než mléko a nedá se s tím nic dělat. Zkoušela samoopalovací krémy, ale vždycky to nakonec vypadalo, jako kdyby se brodila louží z masoxu. Samotnou ji překvapovalo, že je to vůbec možné, ale jakmile udělala pár kroků, začaly jí na zadní straně kolen stékat bílé proužky potu. Upozornil ji na to laskavě její kolega Kai. Mimochodem, Kai má krásnou, lehce nahnědlou pleť, což

mu Flora velmi závidí. Proto má ze všeho nejradši v Londýně podzim.

Vybavuje se jí, jak šla tuhle na schůzku na inzerát s chlápkem, který působil tak mile, když si spolu psali. Ale jakmile se sešli, hned si začal dělat legraci z jejího přízvuku, jako každý kdykoliv a kdekoliv. Potom, když viděl, že tím na ni nijak nezapůsobil, navrhl, aby vynechali večeři a šli rovnou k němu domů, což ji ještě více rozladilo.

Je jí šestadvacet a oslavila to, jak se patří. Všichni se opili na její počest a neustále jí opakovali, že si jednou najde toho pravého. Anebo zase tvrdili, že se v Londýně žádný sympafák nenajde. Nejsou tu žádní muži, jenom gayové, ženatí nebo podivíni. Vlastně se úplně všichni neopili – jedna z jejich kamarádek byla totiž poprvé těhotná. Dělal z toho velkou událost, i když se tvářila, že to nijak neprožívá, a v duchu jí to dělalo dobře. Flora jí to přála, jak jinak. Sama být těhotná nechce. Ale i tak...

Floru dav namáčkl k muži v elegantním obleku. Pro jistotu se na něj krátce podívala, i když to bylo zbytečné: Nikdy *ho* do příměstského vlaku neviděla nastupovat. Ráno bývá vždy jako ze škatulky a ví o *něm*, že bydlí někde v centru.

Když slaví narozeniny a má v sobě pár skleniček prosecca, přátelé už dobře vědí, že není radno se jí vyptávat na šéfa. Šéfa, do kterého je bláznivě zamilovaná, aniž by to tušil.

Jestli jste byli někdy do někoho blázen, víte přesně, jak se cítí. Kai dobře ví, že je to neopětovaný vztah, a taky naprosto nesmyslný, protože má stejného vedoucího a ví o něm, že je to pěkný sígr. Ale rozhodně nemá cenu to Floře říkat.

Každopádně tenhle muž v nažehleném obleku není on. Flora se cítí hloupě, že se na něj podívala. Připadá si trapně jako puberťačka, sotva si na něj pomyslí. A její světlá pleť jen zviditelní ruměncem ve tváři. Uvědomuje si, jak je to pošetilé, ale nemůže si pomoci. Namačkaná v malém vagonu se snaží najít si prostor

na čtení v Kindlu a do nikoho nevrážit. Napůl se dívá z okna a sní. Hlavou se jí honí nejrůznější myšlenky:

- a) Najde si nového spolubydlicího. Lidi se v jejím viktoriánském bytě tak často střídají, že některé z nich ani nezná. Jejich stará pošta se hromadí v předsíni mezi ruinami starých kol. Něco by se s tím mělo dělat, říká si, ale sama nedělá nic.
- b) Neměla by se někam přestěhovat?
- c) Najít si přítele. Ach jo.
- d) Není vhodná chvíle dát si sendvič?
- e) Obarvit si vlasy? Nějak tak, aby to šlo smýt? Slušel by jí plavý odstín? Nebo by to vypadalo, že už šediví?
- f) Život, budoucnost, všechno.
- g) Vymalovat si pokoj stejnou barvou jako vlasy, nebo by to pak znamenalo, že se má taky přestěhovat?
- h) Štěstí a tak.
- i) Manikúru?
- j) Možná ne stříbrnou, ale třeba modrou? Dejme tomu namodralou? Nevadilo by to u nich v kanceláři? Mohla by si koupit modrý spray na vlasy a ten si nastříkat a pak zase umýt?
- k) Kočku?

A teď jde do práce v advokátní kanceláři v centru Londýna a moc šťastná není. Ale smutná taky ne, Flora si totiž myslí, že takhle žijí všichni. Nebo ne? Nacpou se do vlaku směrem do centra a pak zase ven z centra. Přejedí se dortů, když má v kanceláři někdo narozeniny. Opakovaně si přísahají, že budou o polední přestávce chodit cvičit, ale nikdy to neudělají. Dívají se na obrazovky počítačů, dokud je nezačne bolet hlava. Objednávají si přes internet spoustu oblečení a pak zapomenou poslat zpátky, co jim není.

Někdy přejde z metra domů nebo do kanceláře a ani si nevšimne, jaké je počasí. Čeká ji další normální únavný den.

Ale za dvě hodiny a čtyřicet pět minut se všechno změní.